

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1542/2565

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต นาย ช.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340
ตรี, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นในครอบครัวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและพาผู้อื่นติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลสามารถพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานต่อไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อมีการสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในข้อหาชิงทรัพย์ในเคหสถานโดยมีและใช้อาวุธปืนและโดยใช้นายพาหนะแล้ว พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความเพียงว่าจำเลยใช้ปืนอัดลมขู่ผู้เสียหายไม่ให้ขัดขืนจนผู้เสียหายเกิดความกลัว แต่โจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าปืนอัดลมดังกล่าวมีคุณสมบัติและระบบการทำงานซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนได้ อันจะเป็นอาวุธปืนตามบทนิยามคำว่า "อาวุธปืน" แห่ง พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 กรณีจึงไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้ และคดีต้องฟังข้อเท็จจริงว่าปืนอัดลมดังกล่าวมีใช้อาวุธปืนตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ แต่เป็นเพียงสิ่งเทียมอาวุธปืน อันถือไม่ได้ว่าเป็นอาวุธโดยสภาพตามความหมายของบทนิยามในมาตรา 1 (5) แห่ง ป.อ. การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นในครอบครัวโดยไม่ได้รับใบอนุญาต พาผู้อื่นติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 335, 339, 340 ตรี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และนับโทษจำคุกของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 734/2562 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานชิงทรัพย์ในเคหสถานโดยมีและใช้อาวุธปืนและโดยใช้นายพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จำคุก 15 ปี ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาผู้อื่นติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทั่งลงกึ่งหนึ่ง ฐานชิงทรัพย์ ในเคหสถานโดยมีและใช้อาวุธปืนและโดยใช้อาวุธปืนเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต คงจำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 3 เดือน รวมจำคุก 7 ปี 15 เดือน และนับโทษจำคุกของจำเลยคดีนี้ต่อ จากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 734/2562 ของศาลชั้นต้น จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี ฐานชิงทรัพย์ในเคหสถานและโดยใช้อาวุธปืนเพื่อกระทำความ ผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต และข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และให้ยกคำขอให้นับโทษต่อ ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ในประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดข้อหาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและ โดยไม่มีเหตุสมควร และชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม้ความผิดข้อหาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปใน เมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งจำเลยให้การ รับสารภาพ ศาลสามารถพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานต่อไปตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อมีการสืบพยาน โจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในข้อหาชิงทรัพย์ในเคหสถานโดยมีและใช้อาวุธปืนและ โดยใช้อาวุธปืนแล้ว พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความเพียงว่าจำเลยใช้ปืนอัดลมขู่ผู้เสียหาย ไม่ให้ขัดขืนจนผู้เสียหายเกิดความกลัว แต่โจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าปืนอัดลมดังกล่าวมีคุณสมบัติ และระบบการทำงานซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนได้ อันจะเป็นอาวุธปืนตามบทนิยามคำว่า "อาวุธปืน" แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 กรณีจึงไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้ และคดีต้องฟังข้อเท็จจริงว่าปืน อัดลมดังกล่าวมิใช่อาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ แต่เป็นเพียงสิ่งเทียมอาวุธปืน อันถือไม่ ได้ว่าเป็นอาวุธโดยสภาพตามความหมายของบทนิยามในมาตรา 1 (5) แห่งประมวลกฎหมายอาญา การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดข้อหาใช้อาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุ สมควร และชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกฟ้องในความผิดข้อหา ดังกล่าวนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา ของโจทก์ประการต่อไปมีว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นับโทษจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของ จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 915/2562 ของศาลชั้นต้นชอบหรือไม่ เห็นว่า ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 22 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลา จำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น" ตามบทบัญญัติดังกล่าวเห็น ได้ว่า ถ้าคำพิพากษาไม่ได้กล่าวไว้เป็นอย่างอื่น โทษจำคุกต้องเริ่มนับแต่วันมีคำพิพากษา แสดงว่า

กฎหมายให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดวันเริ่มนับโทษจำคุกนับแต่วันอื่นได้ เพียงแต่ต้องกล่าวไว้ในคำพิพากษาและอยู่ภายใต้มาตรา 22 วรรคสอง ดังนั้น การนับโทษจำคุกจำเลยต่อจากคดีอื่นย่อมกระทำได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อคดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 734/2562 ของศาลชั้นต้น ซึ่งได้ยื่นฟ้องมาพร้อมกันในวันนี้แล้ว และมีคำขอให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีดังกล่าว จำเลยให้การรับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้ ปรากฏว่าคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลยตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 915/2562 ของศาลชั้นต้นจึงพิพากษาให้นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว ซึ่งศาลชั้นต้นมีอำนาจกระทำได้ตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่ อย่างไร ที่ศาลชั้นต้นสั่งให้นับโทษต่อ จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า การจะนับโทษจำเลยต่อจากคดีอื่นหรือไม่เป็นดุลพินิจของศาล เมื่อศาลชั้นต้นใช้ดุลพินิจนับโทษจำเลยต่อจากคดีอื่น เพราะมีข้อเท็จจริงปรากฏต่อศาลชั้นต้นเองว่าคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่าอย่างไร จึงสามารถใช้ดุลพินิจนับโทษต่อได้โดยไม่ต้องให้โจทก์แถลงเพราะไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่โจทก์ต้องนำสืบ อีกทั้งจำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านว่าคดีดังกล่าวศาลชั้นต้นยังไม่มีคำพิพากษาหรือมิได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ยกคำขอให้นับโทษต่อมานั้นเป็นการไม่ชอบ ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น พิจารณาแก้เป็นว่า ให้นับโทษจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 915/2562 ของศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ชนากานต์ อีระเวชพลกุล · วินิตย์ ศรีภิญโญ · อีรวรรณ ไตรวารี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1542/2565>